

Éhség ^{drMáriás}

Emi néni nagyon szegény. Szegény a bérház valamennyi lakója, egyik napról a másikra él, s nem tud, nem is gondol, nem is akar már kitörni abból, amiben él, de Emi nénihez képest ők mindannyian gazdagok, mert Emi néninek még az a nyomorult kis nyugdíja sincs, mint a többieknek, csak egy segély, amelyből éppen csak hogy ki tudja fizetni a villanyt és gázt, amit kínos takarékosággal használ, mert fél, hogy túllépi a határt, s akkor kikapcsolják, ő meg ott fagy meg kis lakásában.

Egy időben naponta kibuszozott a város melletti szántókhoz, hogy répát, gyökeret gyűjtsön, s legalább azt megfőzhesse és megegye, de amióta ott egyszer rajtakapták és megverték, többé már oda se mer menni. Nincsenek gyermekei, rokonaival se tartja a kapcsolatot, így senki sincs, aki pénzzel vagy élelemmel segíthetné.

Emi néni sokszor napokig nem eszik. A ház környékén téblábol, már alig remélve, hogy bármi ennilót talál. A boltok, a piac környékén már a hulladékok között sem talál felhasználható ennilót, a kukákból meg a hajléktalanok elvisznek minden ehetőt.

Emi néni egyik felderítő sétáján a közeli kórházhoz ért. Körbejárta az épületet, majd kotorászni kezdett az épület mögötti nagy konténerben. Nem zavarta, hogy a járókelő betegek bámulják, a gyilkos éhség parancsolt, s ő kotort, egyre mélyebbre, mégse talált semmit. Ezelős dühroham vett rajta erőt, az utolsó elkéseredettség dühe, a végső tehetetlenség átkozott szégyene eleni lázadás, s még mélyebbre kotort.

Ekkor egy vastag műanyagzacskót tapogatott ki a keze. Beleszakított, s tovább kotort, majd megmarkolta zsákmányát és kihúzta a csomagot. Belepillantott: véres húscsafatok, mellette kötszerek, zsinetek. Már mindegy volt, hogy ez micsoda, fogta a zacskót, lopva a táskájába tette és hazavitte.

Otthon elővette, s amikor a csap alatt mosni kezdte, látta, hogy a kibontott zacskó tartalma egy széttroncsolt gyermekkéz. Fogott egy nagy lábast, levágta a csontokról a még használható húst, beletette a fazékba, s feltette főni. Paprikát tett mellé meg fűszert, s félájult izgalomban várta az eredményt.

Amikor elkészült az étel, a lábast szépen megterített asztala közepére tette, majd ünnepélyesen szedett a tányérjába, és ősrégi bádageszközeivel enni kezdett. Eleinte undorodott, összeszorult a gyomra, forgott vele a világ, de lassan magába erőltette a levest, a húst.

Az étkezés után lefeküdt, mélyen elaludt, s lidércálmai voltak. Egy ismeretlen gyermeket álmódott, aki visszakéri tőle a kezét, sír, zokog, jajgat, de ő nem tudja megvigasztalni, nem tudja megnyugtatni, kiengesztelni.

Emi néni napokon belül jobban lett. Kiheverte a megrázó élményt, kissé megerősödött, így újra elment jobb híján a kórházhoz ennilót keresni. Mint megtudta, a kórház baleseti sebészettel is foglalkozott, így kerültek a műtők maradványai a kukába, ahol ezúttal is talált néhány felismerhetetlen apróságot.

Emi néni étkezése így megoldódott. Lassan, nagyon nehezen ugyan, de megszokta, hogy emberhúst eszik. Nem volt rossz az íze, szinte ugyanolyan, mint a többi, valamivel édesebb, s csak az számított, hogy már nem éhes, túlél, s új erőre tesz szert. Idővel az ízesítésen is javított, s a beszerzés hétköznapivá vált számára.

Egy napon, ahogy ott turkált a konténerben, odalépett hozzá egy hatalmas termetű férfi. Emi néni megijedt, hogy vége, lebukott, most már végleg nem lesz mit ennie, s éhenhal. De nem ez történt. Egy boncmester volt, aki hozzálépett, s csak annyit mondott: szóljon neki, ha bármire szüksége van, ő szívesen segít, az alagsor végén van a terem, ahol a boncolásokat végzi, délelőttönként ott megtalálja. Emi néni félelmében elszaladt.

Másnap fogta magát, s mivel az előző napon nem talált semmit, összeszedte a bátorságát, s lement az alagsorba, hogy megkeresse a boncmestert. Megtalálta az ajtót, bekopogott, az ismerős arc rámosolygott, betessékelte.

A terem közepén egy hatalmas boncasztal állt, rajta egy idős férfi, mellette rengeteg fogó, kés, kesztyű, tű. Emi néni csak állt és bámult, a férfi meg nyitogatta a hatalmas hűtőház ajtóit, amelyek mögött hullák sorakoztak: öregasszonyok, öregemberek, itt-ott egy-két középkorú, ritkán fiatalok, gyerekek teste.

— Én megszoktam őket, velük töltöm az életem. Mind-egyikkel megismerkedek, s elbeszélgetek. Ők ugyan nem mondanak semmit, de én szelek, bontok, vágok, s mindent megtudok róluk, ki mennyit ivott, evett, dohányzott, szeretkezett, mivel foglalkozott, s még azt is, amit úgyse tudnának sose megválaszolni, hogy miként, s miért haltak meg. Szétszerelem őket, végignézem, majd miután megvagyunk, beleteszem elhasznált kesztyűmet, eszközeimet a gyomrukba, visszateszem felmetszett skalpjukat, s már mehetnek is az örök nyugovóra.

Látom, maga már hetek óta idejár, s emberhúst gyűjtöget. Én adhatok magának belőle amennyit csak akar, amelyikből csak akar, s olyan részt adok magának, amelyet csak akar! Miután lezárom a boncolást, már úgyse nézi meg őket senki.

Emi néni aznap egy fiatal férfi combjával tért haza. Szerzett mellé néhány krumplit, betette az egészet a sütőbe, kisütötte, s megette.

A boncmesterrel egyre közvetlenebb és bizalmasabb lett a kapcsolata. Olykor ott ült végig egy-egy boncolást, s nézte, miként esik szét, majd áll újra össze egy-egy test. Amikor egy húsz év körüli fiú testét boncolta a boncmester, Emi néni, miután sokáig küszködött szégyenérzésével, végül kimondta, hogy kérné, elvinné a fiú farkát. A férfi készségesen levágta, Emi néni meg hazavitte és elkészítette.

Nagyon finom lett. Puhább és ízletesebb, mint bármely más testrészt, amit addig kóstolt, így a következő hetekben megkérte a boncnokot, hogy szerezzen neki ebből minél többet.

Hónapokkal később, amikor egy ötven év körüli férfi farkát főzte a levesébe, elbizonytalanodott. Nézett a fazékban úszkáló húsdarabra, s azon tűnődött, hogy vajon rendben van-e ez így, ahogy van.

Igen, gondolta magában, mert máshogyan nem is lehetne. Majd legyintett egyet, rászúrta a húst a villájára, kivette a tányérjába, felszeletelte, s üres tekintettel rágni kezdte.

Karcsi és a hentes

Karcsi bement a henteshez, és megszólalt:

— Kérek szépen húsz deka párizsit és két zsemlét!

A hentes leszelte a párizsit, majd két zsemlével odaadta Karcsinak.

— Nyolcezer-hatszáz forint lesz!

— Hát, nekem sajnos nincs pénzem.

— Jó, akkor add ide cserébe a lábát!

— Jó! — mondta Karcsi, lecsavarta a lábát s odaadta a hentesnek, aki betette a hűtője kirakatába.

— Ez sajnos nem elég, add ide a karodat is!

— Semmi gond! — mondta Karcsi, leszerelte jobbal a bal karját, és odaadta azt is a hentesnek, aki betette a láb mellé a hűtőbe.

— Jó, jó, de ez még mindig nem elég! Add ide a farkadat is! — kiáltotta a hentes, mire Karcsi letolta a nadrágját, fogta a farkát, szép lassan lecsavározta, odaadta a hentesnek, aki azt betette a láb és a kar mellé a hűtőszekrénybe, majd Karcsira nézett, s haragosan megszólalt:

— Hát, sajnos ez még mindig nem elég! Add ide még az agyadat, és akkor kvittek leszünk, mert az akkor már kitesz nyolcezer-hatszáz forintot!

Karcsi ekkor elgondolkodott, nagyon elszomorodott, majd felkapott egy üveg tojáslikórt, s úgy fejbévágta azzal a henteset, hogy annak az agya szétspriccelt az egész hentesboltban.

— Na, most takaríthatok... — mondta Karcsi szomorúan, odaugrándozott féllábon a hűtőhöz, kivette, felszerelte a karját, a lábát meg a farkát, majd szétszerelte a henteset, feltöltötte vele a hűtőszekrényt és elkezdte az árusítást.

— Most már jöhetnek a vevők... — gondolta magában, s hozzálátott a reggelijéhez, ami nem volt más, mint húsz deka párizsi meg két zsemle.

A tanulság: Karcsi megtakarított nyolcezer-hatszáz forintot.